

Krížová cesta Márie

Nemožno oddeliť Ježišovu cestu od Máriinej. Nejde to, lebo je to cesta tých, ktorí počúvli Božiu vôľu. Pilát Ježiša odsúdil bez dlhších rečí. Nehľadal, čo je naozaj za tým. Nezistoval, prečo mu Ježiš vstúpil do života. Ani ľudia z Máriinho okolia nehľadali, neskúmali, nesnažili sa chápať. No oni dvaja chápali, že Boží zámer sa prijíma mlčky...

1. Odsúdenie

Počat' bez poznania muža? Nemožné. Vymýšľa si – tak ju vysmiali. Ukazovali na ňu prstom. Šuškali si o nej. Neverili. Súdili skôr, než by začali hľadať pravý význam vecí. Ju, ktorá počúvala Božiu vôľu s pokorou služobnice a prijala tak plán spásy. Súdili a posudzovali ju tvrdo, rovnako ako jej syna. Rovnako ako my často súdime iných.

2. Brat' kríž na plecيا

Mária začína niesť bremeno – posudzovania, nepoznania cesty. Simeon vrazil, že príde sedmorý meč do duše. No Mária sa nestázuje. Mlčí. Prijíma všetko, čo prichádza, pretože vie, že Boží plán je obdivuhodný. Vie, že Boh robí veľké veci a jeho meno je svätý. V jemnej žene sa ukazuje sila ducha a berie do svojho srdca aj všetky naše kríže, ktorých sa my radi zbavujeme.

3. Prvý pád pod krížom

Vyrieknuté áno už prináša nároky. S dieťaťom pod srdcom musí kráčať do Betlehema. Tam, neprijatá ľudskou láskou rodí syna v maštali. Neskôr musí kvôli zákernosti Herodesa utekať do Egypta – teraz, keď by si rada vychutnala radosti materstva. Mária však neuteká pred modlitbami, o ktoré ju ako Matku prosíme.

4. Stretnutie matky a syna

Koľko hĺbky je ukrytej v stretnutí! Bolestná radosť – lebo môže byť aspoň na chvíľu so synom, hoci vie, že ho stratí. Nevyhýba sa stretnutiu, pretože sa stretáva s Bohom. Vie, že len v stretaní s Ním má každé utrpenie zmysel. V mlčiacej bolesti Bohu odovzdáva všetko. Aj za nás.

5. Šimon z Cyrény

Koľkých Šimonov stretla Mária na svojej ceste? Stál niekto pri tej, ktorá obetovala tak veľa? Kto pomohol jej? Kto podoprel? Kto tíšil bolesť ženy, ktorá pomáha aj nám? Alebo je v každom z nás len neochota Šimona?

6. Veronikin ručník

S akou láskou muselo spočinúť Máriino oko na Veronike. Jej srdce matky ju vtedy pohládzalo vdácnosťou a dojatím. Našla niekoho, kto nezabudol na súciti a prejav starostlivosti, hoci tým riskoval veľa. Veronika smela hľadiet' do tváre Boha na svojej šatke. Mária povzbudzuje, aby sme aj my hľadali Jeho tvár v tých, čo to potrebujú.

7. Druhý pád

Pri druhom páde syna pocítila bezmocnosť, nepustili ju, aby ho zdvihla a ošetrila. A tak veľmi to túžila urobiť! Podopriet', utíšiť bolesti. Je matkou, ktorej zabránili chrániť si dieťa. Čo vtedy nemohla urobiť pre neho, robí pre nás. Dovoľ', nech ťa podoprie.

8. Plačúce ženy

Stretla ženy s očami plnými slz. Nariekali nad jej synom. Priam sa zadúšali od nárekov. Aj jej sa tísli slzy do očí, no u nej to boli slzy dvojaké. Naplnené bolesťou z mučenia syna, no aj nádejou v Boží zámer. Plač nemusí vždy znamenať stratu, a Mária to vedela. Boží plán sa jednoducho musí skončiť slzami radosti zo spásy. Preto Mária kráča ďalej po krížovej ceste. Pozýva nás kráčať k nádeji.

9. Tretí pád

Ťažkosť vrcholí, ubúda síl. Jej syn nevládze ďalej. Kde vziať silu? Pre seba ju Mária neprosí, nevníma sa ako dôležitá, vidí syna, ktorý padá a potrebuje znovu vstať. Srdcom ho dvíha z prachu. Jej duša ho pohládza. Vstáva. A Mária túži, aby sme aj my skúsili vstávať z každodenných pádov.

10. Vyzliekanie šiat

Dala poznať Bohu, že súhlasí s jeho plánom, otvárajúc srdce vyriekla Fiat.. Hľa, služobnica. Odhalila pred Pánom čistotu svojho vnútra. Na nič sa nehrala, nič nezakrývala. Ponúkla svoje myšlienky, telo ako chrám, pokoru ako vďaku. Zaboľelo ju, keď odhaľovali telo jej syna. A bolí ju, keď si do srdca vodíme nečistoty alebo Bohu zakrývame pravdu o sebe.

11. Pribíjanie na kríž

Prešla celou krížovou cestou a teraz stojí na Golgote. Poznala význam obety, bola jej životom. Neutiekla, nevzdala sa. Vedela, že dôvera dáva silu prijať všetko. Aj kríž. Ja z toho svojho robím celú vedu, zveličujem ho, pokúšam sa všetko vyriešiť vlastnými silami, nedôverujem a čudujem sa, keď zlyhávam. Sama si zvyšujem intenzitu pribíjania. Aj veľkosť kríža. No Mária mi potajomky vyberá klince z rán.

12. Smrť na kríži

Koľký meč to prebodá jej srdce? Už ani nepočíta. Stojí pod krížom a mlčí. Čo má vraviť? Len keď mlčí, môže načúvať Bohu. Tak Mária načúva, ako Ježiš otvára bránu do neba. „Odpusť im...“ znie z kríža pre nás. Cesta vedie cez Máriu. Ona vie, ako načúvať.

13. Skladanie z kríža

Vložili jej mŕtve telo do lona. Akoby nič. Jednou rukou ho objala, druhú pozdvihla k nebu. Nevyriekla výčitku. V pokore posunula všetku bolesť Tomu, ktorý ju jediný premení na radosť. V najťažšej chvíli pre matku ťa učí, že utrpenie treba smerovať len jedným smerom. K vďačnosti.

14. Pochovávanie

Keď telo syna zakryje chladná skala, zdá sa všetkému koniec. Akoby svetlo a nádej zomreli, poznanie zhaslo, hľadanie zaniklo. Nie však pre Máriu. Jej srdce neprivalil balvan beznádeje. Nevíni Boha, hoci by možno ako jediná mala právo. Ona prichádza a odhadzuje preč balvany z nášho vnútra, ktorými sme sa zabarikádovali. Berie ich jeden po druhom, aby k nám vpustila deň vzkriesenia.

A nezostane nám nič iné, nič radostnejšie, než s Máriou šepnúť: „Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi...“